

La repressió contra el Barça, constant al llarg de la història

Autor: Frederic Porta
Data de publicació: 04-05-2026

Ens fem ressò d'aquest article de l'historiador Frederic Porta sobre la repressió catalanòfoba que Espanya ha exercit contra el Barça al llarg de la història.

Joan Gamper va ser el fundador del Barça, però la seva figura guanya rellevància com a vitalitzador de l'entitat quan agonitzava, nou anys després de ser creada. Arribat per primer cop a la presidència mentre creixien equips de futbol com bolets a cada barri de la ciutat, el suís-català optà per lligar l'esdevenidor de la societat blaugrana a la recuperació de la identitat nacional, fer-lo part còmplice del moviment de reivindicació. Pocs anys després, intel·lectuals com Rovira i Virgili ja parlaven obertament del Futbol Club Barcelona com a representant esportiu de la Catalunya ixent. Fent un ràpid repàs, arribada la dictadura de Primo de Rivera, el Barça ja s'havia consolidat com a fenomen de masses gràcies a cracs com Samitier o Piera al camp i al simbolisme assumit socialment. Des de Gaspar Rosés, les directives no s'amagaven gens i feien proclames nacionalistes sovint, acompanyades de gestos com l'ús del català o l'homenatge a Rafael Casanova quan arribava la Diada. En el conegut cas de la 'Marxa Reial', viscut el juny del 25, el governador civil Milans del Bosch decidí el tancament de l'entitat durant sis mesos a causa de la xiulada a l'himne espanyol. Gens agradava al poder que aquella hagués estat l'enèsima mostra de 'sublevació' d'accent català a través de l'expressió esportiva.

Arribada la República, quan la passió per assistir als mítings polítics superà el seguiment de la pilota, el Barcelona era rebut arreu com ambaixador de la identitat nacional. Els públics poc sensibles de l'Estat confonien la demanda d'Estatut d'Autonomia amb els colors blaugrana, ja no hi havia dubtes sobre la plena identificació de voluntats. Després, amb el franquisme com a guanyador de la guerra, els militars cometeren una errada de relativa tebiesa al permetre la continuïtat del club. No se'n van sortir aquells que propugnaven la seva desaparició o 'reencarnació' en

formules sotmeses. Els que bramaven abans al considerar-lo un cau de separatistes, ara tampoc aconseguiren dominar-lo per complert. A la postguerra, el Barça es convertí en l'últim reducte de la identitat arrabassada i Les Corts, el seu santuari, en l'últim indret on es permetia parlar català en públic en temps d'absoluta repressió de la llengua. A banda de l'expansió demogràfica viscuda per la capital del país, la flama es mantingué al multiplicar per deu el nombre d'associats. La resiliència es manifestava malgrat la consigna oficial de menystenir la importància del club en els mitjans de comunicació, sotmesos al dictat franquista. En cap moment assoliren el desig d'arrencar l'ànima a l'entitat.

Quan el règim optà per convertir el Reial Madrid en ambaixador oficial esportiu, amb la pretensió d'endolcir arreu la imatge de tan sinistra dictadura, el contrapés va quedar enfortit. La tupinada del 'cas Di Stéfano' neix pel desig d'evitar que el potent Barça de 'les Cinc Copes' agafés hegemonia i representació. Prou l'havien espifiat permetent la revifada del club més simbòlic i representatiu dels catalans com per ara erigir-lo en incoherent representant del règim totalitari. No podia ser, de cap de les maneres. I les maniobres es perpetuaren, més per via de la sacralització blanca a través d'una Europa que ignorava la maniobra i d'una Espanya on les aspiracions blaugrana quedaven sotmeses a base d'arbitrarietats i, massa sovint, d'arbitratges escandalosos. Entre les rèmores de la democràcia espanyola, també hi figura, en lloc secundari, el nul desig d'escriure i explicar la història d'aquells anys conforme a fets, desitjos i conxorxes oficials. Reconèixer-ho implicaria reescriure el passat futbolístic de cap a peus. Per tant, prefereixen deixar-ho córrer i continuar amb el relat sacralitzador de les glòries del Reial Madrid.

A partir de 1978, amb l'arribada de Josep Lluís Núñez a la llotja, el Barça va afrontar un procés de pèrdua de la identitat ideològica a plena voluntat dels mandataris. Allò tan conservador de no barrejar política i esport s'imposà com a línia a seguir. I així ha estat en les últimes dècades, tret de l'interregne presidit per Joan Laporta i la seva explícita manca de complexos per expressar obertament allò que el Barça sempre ha estat: la representació simbòlica del catalanisme en el sector esportiu. Ara, amb els anomenats 'neo-nuñistes' al comandament, tornem a la tebior, a voler acontentar els suports unionistes. Amb un breu repàs de les proclames de temps anteriors -per no parlar del breu període encapçalat per Josep Suñol abans de la guerra-, el contrast resultaria massa evident. En ple procés, els actuals directius continuen fent mans i mànigues per no mullar-se i menystenir la coherència exigible amb el que va ser el Barça i ja no és des d'una perspectiva de sentiment nacional.

Frederic Porta

Podeu accedir a l'article original a través del següent enllaç:
https://historiavibrant.cat/la-repressio-contra-el-barca-constant-al-llarg-de-la-historia/